

Novella – Sipos Szabina: A leghosszabb éjszaka

Sipos Szabina – Bemutakozás

1985 június 7-én születtem a napsütötte Dél-Alföldön. Egész életemben itt éltem, és a tanulmányaimat is Csongrád- illetve Békés-megyében folytattam. Mindig is kedveltem az irodalmat és szerettem olvasni, így érdeklődésem fokozatosan az írás-felé fordult. A School of Business Üzleti és Művészeti Szakképző Iskola békéscsabai tagintézményében szereztem meg az újságíró képesítésemet, majd Szegedi Tudományegyetemen folytattam a tanulmányaimat szabadbölcészlet szakon, ahol 2012-ben diplomáztam. Mind az etika, mind a vallástudomány szakirány segített kibővíteni a látóteremet és hozzásegített ahhoz az egyedi látásmódhoz, amelyet írásaimban próbálok átadni, megismertetni. Előszeretettel foglalkozom olyan sci-fi témákkal, amelyek bioetikai, környezetetikai és robotikai kérdésekkel foglalkoznak. Társadalomtudósként azt próbálok elképzelni és leírni, hogy az egyén és a társadalom, hogyan viszonyul majd a technikai legújabb vívmányaihoz. A környezetetika különösen közel áll hozzám, jelen írásom is az ember és állat kapcsolatával foglalkozik. A novella egy személyes történetet dolgoz fel, annak az éjszakának az eseményeit és az azzal kapcsolatos érzéseket, amikor a lépcső alján találtam rá a kutyám mozdulatlan testére. A novellával szerettem volna felhívni a figyelmet az állatok szeretetére és a velük való törődés fontosságára. A felelős állattartás és a környezettudatosság az egyik legfontosabb, mindenkit érintő kurrens téma.

Nem, nem a szilveszterről van szó, bár az az este is igen hosszúra nyúlt. Idén először köszöntöttük hármasan az Új évet. Cerberosz (a haveroknak csak Cerbi) júniusban született, így nem tudhattuk, hogyan fog reagálni a fékvesztett ünneplés zajára. Ahogyan az várható volt, mérges ugatással válaszolt minden eldurantott petárdára. A szünni nem akaró hangzavar elől az ölembe menekült, hegyes kis pofáját pedig a karom alá fúrta. Éreztem lassuló szívverését a hasamon, a légzése is egyenletessé vált, és szép lassan álomba szenderült, még a következő tűzijáték robbanása fel nem ébresztette. Bár jóformán a szemét sem nyitotta ki, kötelességének érezte, hogy legalább némi morgással hangot adjon a nem tetszésének. Ha valaki benézett volna a házunk ablakán, ünneplő társaság helyett egy kócos nőt és egy karikás szemű férfit látott volna egy pléd alatt megbújva, ölükből egy szőrös kakaós csigával. Pont így néz ki két szerető gazdi és egy összegömbölyödött fekete-cser törpe tacsó újév hajnalán.

A leghosszabb éjszakánkra azonban egy héttel ezelőtt került sor, amikor az idő lelassult, a rémálmodok pedig valóra váltak. Hét órakor vendégek érkeztek hozzánk, a szokásos társaság a hagyományos szombat esti lazításra. Két órával később kikísértük a srácokat, nyílt a bejárati ajtó, de senki sem dugta be rajta fejét, és senki sem surrant át a lábak erdején. Rossz érzés fogott el. Az udvaron mozdulatlan félhomály, a ház előtti kiskertben kókadozó virágok várták, hogy enyhüljön a nappali forróság.

A terasz mellett a „senki földjén” – így hívjuk a tornác és a melléképület között elterülő semmire sem használható talpalatnyi fűsávot – egy sötét alakra figyeltem fel. A gyomrom görcsbe rándult. Odarohantam. A kis fekete halom Cerbi volt. Ahogy letérdeltem mellé rám nézett és erőtlenül megcsóválta a farkát, majd visszahanyatlott a földre. A szeme nyitva volt ugyan, de a tekintete a messzi távolba révedt. A félelemtől elnehezdedtek a végtagjaim, óvatosan végigtapogattam, nincs-e rajta sérülés. Semmi. Szólongattam, simogattam és közben némán fohászkodtam a teremtőhöz: „Kérlek ne, csak ne most!”. A párom eközben felhívta az összes állatorvost, akit csak ismerünk. Szombat este kilenckor egyik megkeresésünkre sem érkezett válasz. Cerbit egy plédbe csavartam és bevittem a házba, időközben teljesen ránk sötétedett, a mozdulatlan kis teste a szúnyogok gusztusos svédasztalává változott.

Sikerült elérnünk egy állatorvosi ügyeletet, ahol hajlandóak voltak fogadni minket, bevágódtunk a kocsiba és nekivágtunk az egy órás útnak. Az út menti fák elmosódtak rohanó autónk mellett, mégis úgy éreztem, mintha sehová sem haladnánk. Még mindig csak a lehajtó, még mindig csak a következő város, sosem érünk oda. Nem tudtam levenni a kezem Cerbi hasáról, éreznem kellett a lélegzétvételét, a szívdobogását, az elevenséget a tenyerem alatt.

Egy végtelennek tűnő óra után megérkeztünk a rendelőhöz. Az orvos megvizsgálta a kis jószágot és közölte, hogy makkegészséges, csak jobban megviseli a front, mint máskor. Injekciót adott neki, legalábbis erre következtettem abból, hogy felszívott egy ampullát. A folyamat végét már nem láttam, mert a térdeim gumivá változtak, és le kellett ülnöm, pontosabban feküdnöm a rendelő előtti padon. A gyomrom helyén ülő fagyott pingpong labda, lassan kezdett felengedni. Erőtlenül dörzsöltem az orrom tövét, és mély levegővételekkel próbáltam nyugalmat erőltetni magamra. Hirtelen mancsok nehezdedtek a mellkasomra és egy nedves orrocsony kíváncsian szimatolta végig az arcomat. Máskor tiltakoztam volna a nyálaskutyapuszik ellen, akkor azonban ez volt a világ legcsodálatosabb érzése.